

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۹/۰۹/۲۴

م. نعیم بارز

مساله انتخابات و مشروعیت دولت! و چه کسی می تواند با اشرف غنی رقابت کند؟

معلوم است که در مدت چهل سال اکثراً کاندید های ریاست جمهوری یا مرتکب خیانت و جنایت شده اند و یا اگر بعضاً مرتکب خیانت نشده اند، کدام دست آورد مثبتی هم به حال مردم و کشور ندارند. اما باوجود تخریب کاری های داکتر عبدالله «چیلک انداز»، اشرف غنی پاک و صادقانه کار های زیادی را به ثمر رسانده و یا در حال انجام است.

مسئله مشروعیت؟

در نظام دیموکراسی انتخاب رئیس جمهور، نمایندگان پارلمان، رؤسای بناروالی ها با همه کم و کاستش از سوی مردم یک مسئله ستراتیژیک در تعیین مشروعیت حاکمیت ملی است.

اكتساب صحیح و برحق قدرت اجتماعی آنست که نه با ادعای به اصطلاح داد الهی باشد و نه با جنگ و خون ریزی و نه هم از سوی اجنبی، بلکه شخص یا گروه و حزب در اثر فعالیت ها و همفکری ها و همکاری ها تجربیاتی گرد آورده و در اثر رقابت و مبارزه مسالمت آمیز با دیگران پخته و نیرومند شده و در امور اجتماعی به مردم امتحان دهد، که با چنین روندی از چهل سال بدین سو نه اصولاً حزبی به میان آمده و نه کسی به صورت درست و قانونمند به قدرت رسیده است.

هر گاه انتخاب به شکل ظاهری و فورمالیته صورت گیرد، کسی و کشوری دیموکراسی ندارد چه با داشتن یک نفر به عنوان رئیس جمهور، جامعه نظام جمهوری ندارد، شکل ها و فورم ها، محتویات مربوط و لازم را در بر نمی گیرد، باید حد اقلی از محتویات در اعمال و تفکرات و احساسات و رفتار جامعه باشد تا بتوان نظام جمهوری و دیموکراسی داشت.

با تحمیل شکل و فورم دولت نمی شود آن محتویات را ساخت، ساختن شکل دولت نمی تواند محتویات متناظرش را به طور محتوم و ضروری در مردم بسازد، بلکه تا اندازه ای آن محتویات اجتماعی و روحی و فکری و عاطفی در جامعه باشد و یا به وجود آید تا فورم دولت و نهاد های آن از اجتماع بیرون آید.

کسانیکه قبل از سال ۲۰۰۱ در رأس جنگ و جهاد و یا در حاکمیت قرار داشتند از زور و اسلحه کار گرفتند و هم در وابستگی به دولت های دشمن افغانستان بودند که تا توانستند با هر نوع فشار، نخبگان و عناصر نسبتاً آگاه ملی جامعه را مجبور به ترک کشور نمودند و آنهایی را که توان فرار نداشتند با خشونت و فشار های اقتصادی و غیره از ارزشهای مثبت انسانی دور نمودند و بدینترتیب میدان برای به قدرت رسیدن افرادی چون برهان الدین ربانی، ملا محمد عمر آماده و مساعد شد، البته بعد از سقوط رژیم طالبان و حکومت برهان الدین ربانی ظاهراً با روش انتخابات باز هم اکثراً کرسی های پارلمان و دیگر نهاد ها به اشغال زورمندان و سوء استفاده جویان در آمد.

در اینجا صرف به ذکر یک عامل اساسی اکتفا میکنم که پس از رویداد ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ در نیویارک، دولت امریکا تصمیم گرفت با همکاری و همیاری گروه های مسلح جبهه شمال رژیم طالبان را در افغانستان سقوط داده که بتواند جلو عملیات تروریستی را بگیرد، با این هدف جیب های سران جبهه شمال ضد طالبان را پر از دالر و دست شان را پر از سلاح نمود که پس از سقوط رژیم منحل طالبان با چشم پوشی از هر عمل جنایتکارانه که از هر طرف صورت گرفته بود، دولت امریکا و اعضای ناتو، همه سران تنظیم ها و جنگ سالاران جهاد را به عنوان صاحبان اصلی قدرت به مردم افغانستان و جهان معرفی کردند که به این صورت به استثنای ریاست جمهوری تمام نهاد های امنیتی، اداری و قانون گذاری به اشغال شان در آمد.

بعد از سقوط طالبان اقل چند نفر از بلند پایگان خلق و پرچم و میراث خوران جهاد که هر کدام پشتاره از خیانت و جنایت را با خود داشتند و می باید به محاکمه کشیده می شدند و مردم به صورت علنی جریان محاکمه شان را از طریق رادیو تلویزیون و دیگر وسایل ارتباط جمعی می دیدند و می شنیدند و پس از جر و بحث ها ممکن آنها تا این حد بخود حق و جرئت نمی دیدند که خود را کاندید ریاست جمهوری و ولسی جرگه نموده و مردم هم تا این اندازه در بی خبری و فشار قرار نمی گرفتند که آدم کشان و دشمنان خود را به حیث نماینده سیاسی شان انتخاب می نمودند.

همچنان بنا بر فقر و جهل مسلط تاریخی جامعه، نبود امنیت لازم و نبود احزاب واقعاً سیاسی و سازمان های فرهنگی و اتحادیه های صنفی، معلوم است که تا هنوز مردمان کشور آنچنان زنده و فعال نشده اند که خود بتوانند ایفای نقش رستاخیز افغانستان را بازی نمایند. به این لحاظ نقش یگان فرد آگاه ملی چون اشرف غنی و امرالله صالح در انتخابات پیشرو با شعار تیم «دولت ساز» بسیار پر اهمیت بوده و از شعار مذکور می توان دریافت که این تیم انتخاباتی واقعاً با درک علمی و منطقی به عمق مشکل اساسی جامعه افغانی یعنی بی ثباتی و جنگ و بحران های پیاپی داخلی و خارجی به خوبی پی برده و دریافته اند که هرگاه کشور افغانستان به یک دولتی از لحاظ ساختارهای لازم و مستحکم نرسد و آن دولت ملت واحدی را نسازد که همه جمعیت کشور خود را در نفع و ضرر آن شریک ببینند، هیچگاه از جنگ و بحران رهایی نخواهد یافت و در راه صلح و ترقی به صورت پی هم و دوام دار بی خطر و بی ضرر به پیش نخواهد رفت. پایان

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز و قلم بدست شناخته شده افغانستان را مطالعه کنند، می توانند با اجرای "کلیک" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند.

مسئله انتخابات و مشروعیت دولت!
و چه کسی میتواند با اشرف غنی رقابت کند؟
barez_naym_entekhaabaat_wa_mashroiyyat.pdf